

Egy hársfalevélen

Vízcsepp egy hársfalevélen –:
mily fiatal: száz éve borzongón épülő
gyöngyszem; mélyéből vibrálón, akárha szőlő
esőpaskolta bőrén, hajdani nyarak
örök napja s esticsillaga átsüt,
remegnek benne homályló erdei allék
behajló ágai, felső-országi s erdélyi szekerek
ballagnak, hegyek, folyók, falvak, utak:
lüktető halántékerek vagy húséget
játészó asszonyok szétzilált hajszálai,
s elnyúltan, hosszan integető búcsúénekek –:
kiragyog mind, mi tovatűnt
egy hársfalevélen remegő cseppből;
vagy gyöngy már? Félőruilt gyémántta –
gömbbé verte a pofozó idő?
Izzik szikrázó mélyén
egy éjbarna szempár
s néz, csak néz titeket.

Babitsolás

Ki mondja meg majd, mennyi kín és báj van
a rég leszentiült jó Babits Mihályban?
A kérdőjelbe hajló naplementék,
hajnali fűszálak, kik torkát metszték?,
szekszárdi vörös, szőke, avagy álnok,
szemük forgató fogarasi lányok,
szószívó Sophie-k, csincsillanyúl Csinszkák?,
vagy görögnél görgőbb, inkáknál is inkább
ősi verslábak rugdálnak talpra állni,
ha nem fogunk még kissé babitsmihályni?

Ha mindenki Minden, ki lesz itt a Semmi
Nagyszavak Körútján, ki fog öltre menni

szisszenő igazért, s ki ránt majd be féket,
hogy el ne gázolná az ikes igéket?
Elvesztvén atillánk, szép szót óvó menténk,
szitokban és gazban alvó Duna mentén
nem fog a magyar szó lábujjhegyen járni,
bár jó volna kissé megbabitsmihályni.

Weöres Sándornak

Unatkozott az Úr nagyon,
s leszólt csöngői csöndbe:
jöszte ölembe, gyermekem,
hintázhatsz itt, a térdemen,
úgyis ölembe jössz te,
s majd ketten megyünk tönkre.

Rákölté, mit vásált az Úr:
holdfényt, moszatot, gyöngyöt,
s a napsugárban ott csücsül,
ringatják istentelenül,
s nem tudni, térdén most ki ül,
szakállát tépdesevén kinek,
az Úr-e vagy a gyermek?